

Ірина Григоринська

Перед тим, як
ГЕРОЙ

Ірина Григоринська
Перед тим, як герой

«Мультимедийное издательство Стрельбицкого»

Григоринська І.

Перед тим, як герой / І. Григоринська — «Мультимедийное издательство Стрельбицкого»,

Книга Ірини Григоринської «Перед тим, як герой» присвячена світлій пам'яті громадського активіста Євромайдану Устима Голоднюка. Вона складається з маленьких особистих історій, які розповідають звичайні речі про незвичайну людину. Оповідачі цих історій – рідні і друзі, люди, які знали Устима з народження, і ті, хто був знайомий з ним декілька місяців. Не ідеалізувати героя, а створити його психологічний портрет – така мета цієї книги, за свідченням авторки. Проте це виявилось неможливим, адже кожен рядок цих правдивих оповідань – героїчна історія справжнього патріота, який віддав своє життя у боротьбі за справедливість. Книга присвячується всім, хто мужньо захищав свою землю в найтяжчі хвилини.

© Григоринська І.
© Мультимедийное издательство
Стрельбицкого

Содержание

ПЕРЕД ТИМ ЯК ПОЧАТИ	6
Кінець ознайомительного фрагмента.	8

Ірина Григоринська

Перед тим, як ГЕРОЙ

Я думала героїв немає. Думала, їх більше не народжують. Була впевнена, що слово «ГЕРОЙ» стало, так званим архаїзмом, який відійшов у минуле, залишився в століттях, до яких ми не належимо, які нам чужі і яким чужі ми.

Я помилялася. Доля дала шанс це визнати і зрозуміти.

ГЕРОЇ Є!

Вони дихають з нами одним повітрям. Ми зустрічаємо їх на вулицях, в магазинах, живемо з ними в одних містах і містечках.

Ми зустрічаємося поглядом. Можливо, усміхаємося, а можливо не помічаємо їх.

Герої серед нас.

Як добре, що ми не знаємо, що герої серед нас. І ще краще, що герої не знають, що вони герої. Багато – і не дізнаються.

ПЕРЕД ТИМ ЯК ПОЧАТИ

11: 30

23 лютого 2014 рік

Сигнал. Ще раз. Приїхало таксі і це значить, що я знову не встигаю. Спускаюся вниз і по дорозі застібаю куртку. Кажу сестрі, що таксі вже чекає. Відкриваю двері. В машині бачу подругу дитинства з бабусею і таксиста. За хвилину приходить моя сестра. Машина рушає з місця.

Щось говорять, а я вже не в машині. Десь далеко... там, де не чути слів.

Мене огортає дивний спокій. Це той спокій, який не дасть заснути вночі, який змусить мене думати і прокручувати сьогоднішній день по секунді. Ну що ж нехай буде так. Нехай буде спокій.

Ми приїхали. Стільки людей біля Святоуспенської Церкви в Збаражі ще не було. Це я можу сказати точно. Я і моя сестра заходимо в магазин. Хочемо купити квіти. Заходимо, а квітів немає. Люди розкупили. Йдемо в універмаг. Там на другому поверсі ми купуємо гвоздики і забираємо останній букет блакитно-жовтих маргариток. Продавщиці говорять, що закривають магазин. Всі йдуть на похорон.

Ми приходимо. Біля церковних воріт стоять двоє. Дівчина та хлопець одягнені в кому-фляж. Це побратими Устима.

Хочемо зайти в церкву, але не можемо зрозуміти, в яку колону ставати. Людей дуже багато. Стоїмо в колоні. Священники говорять якісь слова. Однокласниця Устима читає вірш. Людей стає все більше. Багато хто приходить, стає поруч, інші штовхаються і пробираються на перед. Навіть зараз дехто не може просто постояти і не штовхатися. Всі хочуть зайти в церкву. Колона рухається дуже повільно. Важко зрозуміти, що відбувається навколо. Люди ходять взад і вперед. Чорні шапки, хустини, заплакані очі.

Я уникаю поглядів інших людей і бачу, що люди також уникають мого погляду. Колона рухається повільно. Ми стоїмо посеред подвір'я. Я вже можу бачити вхід у церкву. Раптом усвідомлюю, що не хочу заходити, що не зможу там бути, але вороття назад немає, мене оточують люди. Я не можу вийти. Йду. Ми заходимо всередину. В церкві жарко. Дуже багато людей. Ми йдемо. Я вже бачу труну, в якій лежить Устим, і намагаюся не дивитися на його обличчя. Дивлюся прямо. Бачу його фотографію. Він сміється. Молодий, повний життя. Опускаю очі і бачу труну, він лежить обличчям до вітваря. Бачу його русявий чуб і руки складені на грудях. Руки, якими він будував барикади і боровся за те, в що вірив. Боровся за свої мрії, за своє майбутнє. Він накритий прапором. В головах лежить калина, а я все рівно не дивлюся на обличчя в труні. Не можу. Поглядом зустрічаюся з його дідом. І не витримую того погляду. Опускаю очі, так ніби відчуваю в чомусь вину, вину в тому, що жива. Навіть не наважуюся подивитися на його маму і тата. Беру образок з його грудей, цілую, кладу квіти біля його ніг і йду. Квіти ніяк не кладуться. Дідусь Устима підказує куди покласти квіти. Я слухаю. Тепер я йду до виходу. Туди, де свіже повітря. Добре, що я зайшла. Добре, що віддала йому честь. Так, як вміла, по – своєму, але я це зробила.

Виходжу. Тут, на повітрі, дихається легше. Стою, дивлюся на людей. Я ще ніколи не бачила стільки людей в церкві. Люди всюди. Починається похорон. Чути схлипування. Священники читають молитви, Євангеліє і проповіді. Лунають запитання чи є бажаючі висловитися.

Я не пам'ятаю, про що вони говорили. Були слова про те, що Устим прощається з мамою, татом, сестричкою і дівчиною. Були слова про те, що він просить пробачення в рідних, друзів викладачів. Я чую ці слова і думаю «Чому вони не говорять про ЛЮБОВ?». В церкві, в труні лежить дев'ятнадцятирічний юнак, який по суті ще не встиг дізнатися яке ж воно на смак,

життя. Молодий чоловік, який помер за любов до Батьківщини. Чому лунають слова проба-чення і прощання, а не лунають слова любові.

Він любив свою маму. Дуже любив, так люблять діти своїх матерів, на жаль, йому вже ніколи не доведеться говорити своїй мамі і рідним про те, як сильно він їх любить. Там, в церкві, стоїть його дівчина. Вона його кохає і завжди буде пам'ятати. І я знаю, що і він кохає її і завжди буде. Вона стала коханням його життя.

Юнак, який лежить в труні, вже не зможе сказати про те, як сильно він їх любить, як сильно любить життя. Про це я сказала в своїй голові. В моїх думках він чітко вимовляв слова любові.

Священник ще раз запитує про те, чи є бажаючі ще щось сказати про Устима чи для нього. Настає тиша.

Голос повідомляє, що труну з тілом Устима будуть переносити на кладовище. Каже людям, що потрібно звільнити прохід, щоб юнакам – побратимам Устима винести його з церкви, каже формувати колону, закликає людей нести квіти і дзвонити в дзвони.

Я стою біля дзвіниці, мені на очі падає блакитно-жовте полотно прапора. Я відкидаю його, а воно наполегливо лягає на очі. Дзвони лунають. Проходом рухається колона. Спочатку йдуть молоді дівчата і хлопці з оберемками квітів, з вінками, потім хлопці несуть прапор, потім виносять труну. Натовп душать сльози. Жінки і чоловіки плачуть. В людей червоні від сліз очі. Слідом за труною йдуть священники. Вони теж плачуть.

Натовп рушає. Десь серед цієї незліченної кількості людей є батьки Назара Войтовича. Вони приїхали підтримати батьків Устима Голоднюка. Вони крокують за труною, юнака так само, як вчора йшли за труною сина. Ще недавно зовсім чужі люди приїхали підтримати людей, які переживають те саме горе, що і вони.

Люди йдуть. Ми з сестрою тримаємося за руки. Я бачу на дорозі квіти. Останній шлях Устима всіяний квітами. Мені на очі знаходять сльози, але я стримуюся. Не буду плакати. Не зараз. Вдома. Сама. Коли ніхто не побачить.

Дивлюся на ці квіти. Дивлюся на людей. Кожен проходить цей шлях по – своєму. Хтось розмовляє і намагається відволіктися, хтось плаче, хтось просто мовчить.

Я озираюся, позаду мене море людей і переді мною теж люди. Я не бачу ні початку, ні кінця цій колоні. Чую хтось каже, що приїхав з Вишнівця, а хтось з Тернополя.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.